

Ох і тихо...

Наче вимкнули звук.

Через напружене, тремке безголосся небо здавалося яскравим і виразним. Ні хмарки, ні шелесту вітру — жодного звуку. Світ завмер, став примарним.

Каве переступила з ноги на ногу.

Спокій неба вбивав. Мовчання людей, що зібралися коло старезного пагорба на кам'яній горі. А ще — власний страх. Ніколи не було так страшно. Чи було? Лець уловимий сплеск давнього, призабутого спогаду промайнув у думках, але миттю зник.

Тихо...

І раптом — ніби корчі пробігли по пагорбу. Земля випнулася грудням, скелясті острівці розітнулися тріщинами, посипались кам'яні уламки — оголився віковий сланець. Від гнівного рику здригнулися гірські глибини; разом із ним тріщали стовбури дерев біля підніжжя — деякі, стогнучи, валилися набік, здіймаючи листя і простягаючи до неба дебеле, вузлувате коріння.

Спливали довгі секунди. Здавалося, все скінчилося і катаклізм більше не повториться. Люди, які застигли на підході до пагорба, помалу заворушилися, найсміливіші обережно посунули вгору, до місця руйнування.

І тоді гора знов ожила. Покотилися вниз валуни, обсипаючись кам'яним кришивом, задрижала стривожена земля, знову застугоніли дерева. Птаство, сполохане з гнізд, метушливо креслило в повітрі безладні траєкторії, його галас злився в один тривожний гул.

Аж ось прорізався перший гострий шип. За ним другий, третій — здавалося, гірський хребет вирішив найжачитися частоколом списів проти непроханих гостей.

— Потвора!!! — скрикнув хтось. — Це ж потвора!

Земля й далі троцилася, розлітаючись величезними товщами, упереміш із розколотими брилами сланцю та піщанику. Кістяк пагорба дедалі дужче оголювався. Сонячне проміння першим прорвалося до таємниці потривоженої гори: переливаючись барвистими струмочками, перед очима глядачів небаченого дійства замерехтіли золоті, чорні та яскраво-смарагдові лусочки.

Раз! Наче вихор, пробилосся темне, у буро-зелених плямах, велетенське крило завбільшки з невеличке футбольне поле. Два! Посипалася земля — і величезних крил стало двоє. Змах, ще один, і ще — на людей ринув буревій. Найкмітливіші встигли міцно обхопити вділілі стовбури дерев, а решту так і понесло шкереберть по луговій траві.

Та ось крила завмерли і плавно лягли з боків чудовиська, утворюючи найбільший у світі похідний намет. З-під громаддя кам'яних уламків виринула велетенська, схожа на величезну повітряну кулю голова: на людей вирячилася пара яскраво-червоних очиськ, у кожному з них

ніби палало вогнище. На морді були два довгих вуса під ніздрями-колодязями. На диво, погляд потвори здавався свідомим. Принаймні чудовисько роззиралося невдоволено й водночас зацікавлено.

Почулися здивовані крики, блиснув якийсь спалах: хтось згадав, що вміє чаклувати. Потвора сердито рикнула і повернула в той бік величезну голову. І знову коротко рикнула, але вже з іншого приводу: до чудовиська бігла маленька дівоча постать. Лише метрів за десять від невдоволеної вусатої морди дівчина зупинилася.

Від реву здригнулись околиці, і бідолашна відьма, що напевно була навіжена, — відсахнулася назад і, перечепившись через довгий уламок кам'яної брили, впала.

— Лю-у-уди!!! Знову ці лю-у-уди! — раптом простогнало чудовисько. — Як же ви мені осточортіли, лю-у-уди!

Дівчина скрикнула, але по-справжньому злякатися їй не дали: чудовисько підхопило її за талію й обережно, але чітко затиснувши між гострими, як шабляки, пазурами, хутко перекинуло собі на спину.

А відьма, оклигавши після першого шоку, допитливо розглядала потвору, так би мовити, згори, користуючись недоступною для решти перевагою. Напрорсяк вона обхопила один із шипів ногами, слушно вважаючи, що так вести перемовини з дуже невдоволеним драконом буде надійніше. І справді, голова підвелася до дівчини — очі в потвори, як виявилось, були заплющені.

— Коли три символи зійдуться в Колі Сили, — стиха просичав дракон, — тричі

плюнь через ліве плече. І дивись ні в кого не влуч — дурно проклянеш. Затямила? Все, побалакали.

Відьма кивнула і щойно відкрила було рота, аби хоч слово сказати, як полетіла додолу, грубо скинута потворою. Недовго думаючи, вона підхопилася й помчала назад.

І саме вчасно! Чудовисько протяжливо заревло, змітаючи останні рештки вікового земляного сховку, і, кілька разів бурхливо змахнувши, поволі піднялося над землею.

Унизу загорлали, замигтіли безладні спалахи та вибухи — юрба, побачивши, що потвора летить геть, набралася хоробрості: чаклуни задіяли весь магічний арсенал. Але було пізно: чудовисько ревнуло на прощання, іще раз люто, зловтішно змахнуло велетенськими крилами і зникло між білих перин хмаровиння.

РОЗДІЛ 1

КАВЕ

У залі бібліотеки панувала сонна сутінь.

Із низької склепінчастої стелі звисали електричні світильники у вигляді кованих кажанів, розганяючи пітьму в проходах між книжковими стелажми. На прямокутних дощаних столах тьмяно мерехтіли монітори вимкнених комп'ютерів і кадили, догораючи після вечірніх занять, недопалки у високих свічниках. За крайнім столом бовваніла темна по-
стать — вряди-годи чувся легкий шерех від гортання сторінок — якийсь пізній відвідувач читав на самоті.

